

CAGLIERO 11

Numer 11

«Biuletyn Salezjańskiej Animacji Misyjnej»

11 listopada 2009

Odczytajmy na nowo Rady Księdza Bosko dla pierwszych misjonarzy!
Wszyscy wysyłają i otrzymują

Wskazówki dla misjonarzy
Salezjańska Intencja Misyjna listopad 2009

Odczytajmy na nowo Rady Księdza Bosko dla pierwszych misjonarzy!

Drodzy misjonarze,
Dzień 11 listopada każdego roku przypomina nam 11 listopada 1875 roku; również nasz biuletyn z tego powodu nosi tytuł CAGLIERO 11. Wszystkie 20 rad przekazanych przez ks. Bosko Janowi Cagliari, które znajdują się w aneksie do naszych konstytucji, wynikają z misyjnego serca naszego Ojca. Odczytajmy je na nowo dzisiaj, w świętym roku salezjańskim, na kilka tygodni przed odnowieniem naszej profesji zakonnej w dniu 18 grudnia 2009. Gdziekolwiek jesteśmy i pracujemy mamy być misjonarzami młodzieży. Jeżeli otrzymaliśmy krzyż misyjny i pracujemy na terenach misyjnych, na nowo odczytajmy i z większą uwagą przemyślimy rady ks. Bosko.

Pamiętam o Was dzisiaj, właśnie w Bangladeszu, odwiedzając pierwsze nasze dzieło w Utrail, misję ks. Francisa Alencherry, jeden z trzech krajów, do których przybyliśmy w 2009 roku.

Ks. Václav Klement, SDB
Radca Generalny ds. Misji

Członkowie 140° Salezjańskiej Ekspedycji Misyjnej

Imię i nazwisko	Inspektoriat	Misja	Imię i nazwisko	Inspektoriat	Misja
P Adaikalaraja, John	INT	Holandia	P Martínez Martin, Santiago	SMA	Kuba
P Choi, Timothy	KOR	Papua Nowa Gwinea	S Maswili, Stephen Musya	AFE	Papua Nowa Gwinea
S Dang Dinh Minh Thang, James	VIE	Wenezuela	L Matellán Carro, Antonio	SLE	Gwinea Równikowa
P De Verchère, Xavier	FRB	Czad	S Mulet Lopez, Druhnier	ANT	Argentyna
P De Pablo, Juan Carlos	SBI	Argentyna	S Nguyen Manh Hien, Martin	VIE	Zambia
L Doan Van Tan, John Baptist	VIE	Uganda	S Nguyen Quoc Bao, Vincent	VIE	Paragwaj
S Do Van Dung, Joseph	VIE	Wenezuela	P Odrobinak, Anton	SLK	Ekwador
P Edamana, Cyril John	INK	Anglia	S Paluku Maneno, Moise	AFC	Papua Nowa Gwinea
P Escobedo, Marcos Sergio	MEM	Włochy	P Perego, Davide	ILE	Litwa
S Esteves Ramalho, Enio	ITM	Ekwador	P Praveen, Antony	INM	Austria
P Fekete, Vladimir	SLK	Azerbejdżan	S Raja, De Rossi	ITM	Węgry
S Guria, Paulus	ING	Uganda	S Somora, Stanislav	SLK	Kenia
P Idczak, Blazej Sebastian	PLN	Austria	S Tran Bao Thang, Paul	Vie	Perù
S Muigai, Peter Kariuki	AFE	Sudan	P Vázquez, Francisco	SSE	Benin
P Kociolek, Paweł	PLS	Bangladesz	L Vu Van Khanh, Dominic	VIE	Paragwaj
D León Mendoza, Alejandro	VEN	Bliski Wschód	S Werun, Antonius	ITM	Mongolia
S Mari Arulappan, Jayaraj	INM	Anglia			

Wszyscy wysyłają i otrzymują!

Szybki rzut okiem na listę członków 140 salezjańskiej ekspedycji misyjnej wskazuje, że większa część misjonarzy pochodzi z krajów uważanych wcześniej za „ziemie misyjne”. Wenezuelczyk zostaje wysłany na Bliski Wschód, kiedy to dwóch Wietnamczyków zostaje posłanych do Wenezueli, Kubańczyk jedzie do Argentyny, podczas gdy współbrat z Hiszpanii zostaje wysłany na Kubę, Słowak udaje się do Kenii, gdy dwóch Kenijczyków zostaje wysłanych do Sudanu i Papui Nowej Gwinei. Nie będzie zaskoczeniem, jeśli ktoś się zdziwi i zapyta czy nie byłoby lepiej, i może skuteczniej duszpastersko, gdyby ci salezjanie pozostali w swoich inspektoriat, gdzie i tak brakuje personelu?

W odpowiedzi, może dobrze będzie przypomnieć, że w Kościele pierwszych wieków Jerozolima była centrum chrześcijaństwa, podczas gdy narody ościenne były pogańskie. Z biegiem czasu centrum zostaje stopniowo przesunięte w stronę chrześcijańskiej Europy, podczas gdy reszta świata, „narody pogańskie”, są uważane za przedmiot misji. W ten sposób działalność misyjna była ruchem jednokierunkowym, do „krajów misyjnych”. Ponadto, należałoby przypomnieć, że podczas Soboru Watykańskiego II, Ojcowie soborowi z trudem starali się wyeliminować przekonanie, że misje to działalność zarezerwowana dla specjalnej grupy w Kościele. Z tego powodu w *Lumen Gentium* Kościół widzi siebie jako pielgrzymujący naród Boży, rozszerzający się na cały świat (*Lumen Gentium* 9-17). Źródłem i fundamentem jego misji jest Trójca Święta, która wysłała Syna, aby wybawić świat od grzechu. Jezus Chrystus z kolei powierzył całemu Kościołowi (*Ad Gentes* 5) mandat głoszenia Słowa i zakładania Kościoła wśród narodów, które nie usłyszały jeszcze Ewangelii (*Ad Gentes* 6). Ponieważ Chrystus jest „światłem wszystkich ludów” (*Lumen Gentium* 1) Jego Kościół jest uniwersalnym sakramentem zbawienia. W tym świetle możemy zrozumieć naukę Soboru, że „Kościół pielgrzymujący jest misyjny ze swej natury” (*Ad Gentes*, 2). Ważne jest również zauważyć, że już Sobór Watykański II użył terminu misje mówiąc o tych Kościołach „dawno już założonych”, ale „znajdujących się w stanie pewnego regresu lub osłabienia” (*Ad Gentes* 19).

Jan Paweł II podkreślał, że pojęcie jedności znajduje się „w centrum samookreślenia się Kościoła”. Misje i jedność są więc podstawą dla naszego poprawnego rozumienia tajemnicy Kościoła. Staje się więc jasne, że każdy Kościół lokalny, również te ostatnio założone, będące członkami komunii Kościoła, są odpowiedzialne za posyłanie misjonarzy i pomoc innym Kościołom lokalnym w zaradzaniu ich różnorodnym potrzebom. W tym świetle misje nie są już tylko ukierunkowane w stronę „ziem misyjnych”. Chodzi o ruch wielokierunkowy, ponieważ misje realizuje się wszędzie tam, gdzie chrześcijanin przekracza ludzkie granice, aby odpowiedzieć na jakąkolwiek potrzebę. W ten sam sposób, każda inspektoria salezjańska, bogata albo biedna w personel czy jakiegokolwiek inne zasoby, jest współ-odpowiedzialna za inicjatywy misyjne całego Zgromadzenia Salezjańskiego. Wszystkie inspektorie zatem, wysyłają i otrzymują! Z tego powodu dzisiejsi misjonarze pochodzą i są również posyłani do Afryki, Azji, Ameryki i Europy. Być może, jako salezjanie dopiero zaczynamy dostrzegać tę rzeczywistość, która w zasadzie jest już od dawna praktykowana przez liczne diecezje i zgromadzenia zakonne. Czy nie jest może tak, że niektóre inspektorie albo współbracia, wolą być jedynie „odbiorcami”, albo tylko „dawcami”, a nie jednym i drugim jednocześnie? A przecież to właśnie to realnie oznacza być członkiem Kościoła misyjnego, który jest Kościołem jedności!

W rzeczywistości bowiem, kiedy wysyłamy i otrzymujemy, ubogacamy się wzajemnie. Kościół lokalny albo inspektoria wielokulturowa jest zdolna patrzeć ponad własne troski i lepiej zrozumieć potrzeby emigrantów, uchodźców, wykluczonych, a ponadto skutecznie promować dialog i relacje międzykulturowe, tak konieczne dla naszego dzisiejszego zglobalizowanego i wielokulturowego społeczeństwa. Inkulturacja jest oczywiście konieczna, ale jeżeli nasze wspólnoty staną się mono-kulturalne, istnieje ryzyko zredukowania inspektorii albo Kościoła lokalnego do enklawy etnicznej, niezdolnej patrzeć poza granice własnego świata kultury. Dlatego pewien stopień międzynarodowości wśród współbraci każdej wspólnoty ubogaca całą inspektorię. To skutecznie ułatwia inkulturację, ponieważ ludność lokalna ma perspektywę własnej kultury, której nie mają obcokrajowcy, ale obcokrajowcy mogą ofiarować perspektywę kultury niedostrzegalne przez tubylców. Ten wielokierunkowy ruch misjonarzy salezjańskich ubogaca zatem całe Zgromadzenie. I w świetle tej perspektywy wysyłamy jako misjonarzy tylko najlepszych współbraci, ponieważ ofiara cennych zasobów ludzkich ze strony jakiejś inspektorii, w rezultacie ubogaca całe Zgromadzenie.

Alfred Maravilla, SDB

Wskazówki dla misjonarzy (11 listopada 1875)

1. Szukajcie dusz, a nie pieniędzy, ani zaszczytów czy godności.
5. Otaczajcie szczególną opieką chorych, dzieci, starców i ubogich, a pozyskacie błogosławieństwo Boże i życzliwość ludzi.
9. Unikajcie próżnowania i sporów. Bądźcie bardzo umiarkowani w pokarmach, napojach i spoczynku.
18. Celem pielęgnowania powołań duchownych wpajajcie:
1. umiłowanie cnoty czystości; 2. odrzę do występku przeciwnego; 3. unikanie złego towarzystwa; 4. częstą komunię świętą; 5. miłość, dobroć i szczególną życzliwość.
20. W trudach i cierpieniach nie zapominajcie, że czeka nas wielka nagroda w niebie – Amen.

(pełny tekst jest dostępny w języku włoskim na: <http://sdl.sdb.org/gsdll/cgi-bin/library?a=p&p=home&l=it&nf=1>)

Salezjańska Intencja Misyjna listopad 2009

«Aby Salezjanie, którzy żyją w krajach zamieszkałych przez większość muzułmańską, potrafili poprzez ich świadectwo życia wzbudzać liczne, nowe i święte powołania do salezjańskiego życia konsekrowanego»

Dziękujemy Panu w sposób szczególny za pierwsze powołania salezjańskie w Indonezji, Pakistanie, Sudanie i Azerbejdżanie, i w innych regionach zamieszkałych przez większość muzułmańską, które przyjmują dar powołania salezjańskiego. Wzrastając w wierze i w powołaniu w Kościele żyjącym w diasporze, mogą być najlepszymi apostołami młodzieży w tych środowiskach, również jako misjonarze *ad gentes* – *ad extra*.

